

Sygn. akt III KK 223/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 lutego 2023 r.,
sprawy **P. Z. (poprzednio Z.)**
skazanej z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii
i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt IX Ka 934/21
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Kielcach
z dnia 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt IX K 721/20

p o s t a n o w i ł

- I. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- II. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazaną.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z 1 kwietnia 2021 r., sygn. akt IX K 721/20, uznał P. Z. za winną popełnienia czynów wyczerpujących znamiona: art. 62 ust. 2 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, za który wymierzył jej karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VI), a także art. 263 § 2 k.k., za który wymierzył jej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt VII). Na podstawie art. 85 § 1 § 2 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonej kary w pkt. VI i VII połączył i wymierzył jej karę łączną 1 roku i 6

miesiący pozbawienia wolności (pkt VIII), na poczet której zaliczył oskarżonej okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt. IX). Na podstawie art. 70 ust. 4 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w związku z rozstrzygnięciem zawartym w pkt. VI orzekł od oskarżonej nawiązkę w kwocie 8.000 zł na rzecz wskazanego ośrodka (pkt X), a także na orzekł o dowodach rzeczowych (pkt. XI – XIII) i w przedmiocie kosztów sądowych (pkt XIV).

Sąd Okręgowy w Kielcach, po rozpoznaniu apelacji wniesionej przez prokuratora oraz obrońcę P. Z., wyrokiem z 18 listopada 2021 r., sygn. akt IX Ka 934/21, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zwalniając jednocześnie oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych należnych Skarbowi Państwa.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniosła obrońca P. Z., zarzucając:

1. odnośnie rozstrzygnięć co do obu czynów jej przypisanych, tj. przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii oraz z art. 263 § 2 k.k.,
 1. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na sporządzeniu uzasadnienia orzeczenia przez Sąd Odwoławczy w sposób lakoniczny i lapidarny, którego treść uniemożliwia odczytanie toku rozumowania Sądu odwoławczego, a w szczególności rekonstrukcję toku rozumowania Sądu co do niezasadności wniosków i zarzutów apelacji, co jest konsekwencją rażących uchybień na etapie wyrokowania, szczegółowo opisanych poniżej, sprowadzających się do nierozpoznania zasadniczych zarzutów apelacji.
 2. w zakresie czynu z art. 263 § 2 k.k.:
 1. rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie:
 1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez nienależyte, a wręcz iluzoryczne rozważenie zarzutu pominięcia w ocenie dowodów ujawnionych w toku rozprawy głównej odnoszących się w swojej treści do braku zasadności zakwalifikowania rewolwerów E.”, kał. 6/10 mm oraz E.1”- 550 kał. 6/5,5, których nielegalne posiadanie zarzucono skazanej, jako broni palnej w rozumieniu przepisów ustawy o broni i amunicji, tj.:

1. Opinii biegłego Z. M. wydanej na zlecenie Prokuratury Rejonowej C.w sprawie 4 Ds [...] z dnia 7 kwietnia 2014 r.,
2. Opinii naukowej na temat zasadności zmiany definicji broni palnej z dnia 2 kwietnia 2012 r.,
3. Opinii Fundacji R. z dnia 26 marca 2012 r.,
4. Opinii P. z dnia 20 października 2010 r.,
5. Opinii naukowej na temat zasadności zmiany definicji broni palnej z dnia 2 kwietnia 2012 r.,
6. Opinii P. z dnia 20 października 2010 r.,
7. Opinii Głównego Specjalisty Wydziału ds. Obrotu specjalnego MSW z dnia 24 maja 2012 r.,
8. komunikatu dot. legalności rewolwerów [...]. I [...], umieszczonego na stronie internetowej Komendy Wojewódzkiej Policji w K.,
9. wydruków ofert sprzedaży rewolwerów [...] kal. [...] oraz [...]”, o czym świadczy przyjęcie, że Sąd I Instancji ocenił „starannie, wnikliwie i przekonująco” zebrany materiał dowodowy, podczas gdy argumentacja tego Sądu odnosząca się do materii poruszonej w tych dowodach sprowadza się do stwierdzenia, że dotyczą one innego rodzaju broni niż ta, której nielegalne posiadanie przypisano oskarżonej, i bezrefleksyjne powielenie tej lakonicznej argumentacji przez Sąd odwoławczy, mimo iż jest ona w sposób rażący wręcz sprzeczna z treścią przedmiotowych dowodów, jak również z treścią opinii uzupełniającej J. K. z CLKP, na której treści formalnie oparte zostało rozstrzygnięcie Sądu I Instancji w zakresie odpowiedzialności skazanej za czyn z art. 263 § 2 k.k., a z której wynika, wprost, że jest to broń tożsama rodzajowo, które to uchybienie doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, że w niniejszej sprawie doszło do wypełnienia znamion czynności wykonawczej ww. przestępstwa, jak również niewłaściwej oceny co do występowania u skazanej świadomości konieczności uzyskania zezwolenia na posiadanie przedmiotowych rewolwerów z uwagi na stanowisko Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w tym przedmiocie, podczas gdy

jest ono przedmiotem licznych kontrowersji, tak w literaturze fachowej, opiniach innych biegłych, instytutów, jak również orzecznictwie sądowym;

10. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez nieprawidłowo przeprowadzoną kontrolę odwoławczą co do zarzutu dowolnej oceny opinii uzupełniającej CLKP w zakresie zasadniczej materii poruszanej w tej opinii, a mianowicie, czy rewolwery [...] kal. [...] oraz [...] oparte są na tym samym mechanizmie działania i posiadają te same parametry, co broń [...], będąca przedmiotem opinii biegłego z zakresu broni palnej i balistyki Z. M., wydanej na zlecenie Prokuratury Rejonowej Częstochowa- Północ w sprawie 4 Ds [...] z dnia 07.04.2014 r., i powielenie za Sądem I Instancji, wbrew wnioskowi opinii uzupełniającej biegłego J. K. z CLKP, że opinia ta, podobnie jak inne opinie i artykuły naukowe powołane przez obronę i zaliczone w poczet materiału dowodowego, dotyczy innego rodzaju broni niż ta, której nielegalne posiadania przypisano skazanej, czego konsekwencją było bezkrytyczne oparcie skarżonego rozstrzygnięcia na treści opinii J. K. z całkowitym pominięciem pozostałych dowodów odnoszących się do tej samej materii i wykluczających zasadność zakwalifikowania rewolwerów, w których posiadaniu była skazana do kategorii broni palnej, i uznanie skazanej za winną popełnienia przedmiotowego czynu zabronionego, mimo że rewolwery przez nią posiadane nie spełniają definicji treściowej z art. 7 ust. 1 ustawy o broni i amunicji;
11. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez brak rozpoznania zarzutu pominięcia w ocenie dowodu z zeznań świadków: P. N., M. Ś., K. B., wyjaśnień obojga skazanych korelujących w pełni z zeznaniami świadków, w zakresie w jakim dowody te dotyczyły oceny legalności posiadania rewolwerów [...] po stronie skazanych, jak również zaniechania weryfikacji twierdzeń skazanych i świadków w zakresie pochodzenia przedmiotowych rewolwerów - zasadności założenia, że nie jest wymagane pozwolenie na ich posiadanie, co umożliwiłoby ustalenie ponad wszelką wątpliwość, czy w świadomości skazanych posiadanie przedmiotowych rewolwerów jawiło się jako całkowicie legalne, które to uchybienie

doprowadziło do niewłaściwych ustaleń w zakresie realizacji znamiona podmiotowych przestępstwa z art. 263 § 2 k.k. i utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji;

12. w zakresie czynu z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii:

1) rażącą obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. naruszenie:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. i art 410 k.p.k. poprzez:

- brak rozpoznania zarzutu całkowitego pominięcia w ocenie dowodu z fotokopii miejsca, w którym ujawnione zostały przedmiotowe substancje odurzające, a następnie poczynienia w zakresie tej okoliczności ustaleń sprzecznych z treścią materiału dowodowego, co doprowadziło do bezrefleksyjnego w konsekwencji powielenia ustaleń Sądu *a quo* dotkniętych uchybieniami w zakresie logicznego rozumowania i oceny materiału dowodowego zgodnie z zasadami wiedzy, a przede wszystkim doświadczenia życiowego, że skazana P. Z. musiała mieć wiedzę o przedmiotowych substancjach, i w konsekwencji do przypisania jej odpowiedzialności za przestępstwo z art. 62 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, którego dopuścił się wyłącznie T. Z.;
- brak rozpoznania zarzutu nieuczynienia podstawą ustaleń faktycznych w sprawie zeznań świadków: K. B., P. N., M. Ś., K. Z. (mimo formalnego nadania tym zeznaniom waloru wiarygodności), w zakresie, w jakim odnoszą się one do stosunku P. Z. do substancji odurzających i ich zażywania przez T. Z., stopnia uzależnienia T. Z. od środków odurzających, źródła finansowania zakupu tych środków; i w zakresie tych okoliczności odniesienie się przez Sąd odwoławczy wyłącznie do twierdzeń P. Z., dokonując ich oceny w sposób dowolny - uznając za gołosłowne - które to uchybienie przełożyło się na niewłaściwe ustalenia faktyczne co do wspólnego posiadania substancji odurzających przez skazanych, i w konsekwencji utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku Sądu I Instancji;

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez brak rozpoznania zarzutu przekroczenia granic swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka B. M. i

sprzecznego z zasadami logiki przyjęcia, że wyjaśnieniom skazanej w zakresie braku wiedzy gdzie znajduje się pomieszczenie gospodarcze, w którym ujawnione zostały częściowo substancje odurzające, przeczą zeznania ww. świadka, z których wynika, że świadek przekazał klucz do przedmiotowego pomieszczenia skazanej po jej wprowadzeniu się, w sytuacji gdy jedna okoliczność w żadnej mierze nie wyklucza drugiej - skazana mogła posiadać klucze i jednocześnie nigdy nie udać się do przedmiotowego pomieszczenia, szczególnie, że jak podała wyjaśniając obawiała się tego miejsca zniechęcona przez innych mieszkańców z uwagi na panujące w nim złe warunki, które to uchybienie doprowadziło do nieuzasadnionego zakwestionowania w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wiarygodności wyjaśnień skazanej w zakresie, w jakim podała ona, że nie ma nic wspólnego z posiadaniem substancji kontrolowanych przez ustawę przez T. Z., i co zostało pominięte na etapie postępowania przed Sądem II Instancji, a w konsekwencji doprowadziło do utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku;

2. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez pominięcie w ocenie zarzutu przyjęcia za podstawę orzeczenia wydanego przez Sąd I Instancji jedynie tych okoliczności, które przemawiają na niekorzyść skazanej, z całkowitym pominięciem okoliczności świadczących w sposób oczywisty na jej korzyść, w szczególności przejawiające się w wybiórczej ocenie dowodu z zeznań świadków: K. B., P. N., M. Ś., K. Z., którym Sąd Rejonowy formalnie nadał przymiot wiarygodności, natomiast nie uwzględnił okoliczności z nich wynikających przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie, w zakresie w jakim świadkowie stanowczo zaprzeczyli, by skazana finansowała zakup substancji zabronionych przez męża oraz przyzwalała na to, a wręcz przeciwnie potwierdzali zgodnie jej sprzeciw wobec postępowania męża i wykluczali jakiegokolwiek związek skazanej z nabywanymi i posiadanymi przez T. Z. substancjami kontrolowanymi przez ustawę, co przełożyło się na poczynienie ustaleń w przedmiotowym zakresie w oderwaniu od dowodów zgromadzonych w sprawie i skutkowało bezpodstawnym uznaniem skazanej za winną

popęłnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego i bezrefleksyjnym utrzymaniem w mocy zaskarżonego orzeczenia na etapie postępowania odwoławczego;

3. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez pominięcie w ocenie okoliczności wynikających z treści dokumentów złożonych do akt sprawy na etapie postępowania odwoławczego, tj. wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach I Wydział Cywilny z dnia 10 marca 2021 r. w sprawie IC 2421/20, odpisu skróconego aktu małżeństwa, odpisu skróconego aktu urodzenia dziecka, umowy najmu, mimo formalnego przeprowadzenia dowodu z tychże dokumentów i nadania im waloru wiarygodności, co doprowadziło do przyjęcia sprzecznego z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, przy tym treścią dowodów przeprowadzonych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym (w szczególności zeznaniami świadków K. B., P. N., M. Ś., K. Z. oraz spójnymi z tymi zeznaniami wyjaśnieniami oskarżonych), że stanowią jedynie próbę ochrony małżonki (aktualnie byłej) twierdzenia T. Z. co do posiadania substancji odurzających wyłącznie przez niego, bez udziału P. Z., w sytuacji gdy jak wynika ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego fakt nabywania i zażywania substancji odurzających przez T. Z. był powodem częstych kłótni pomiędzy byłymi małżonkami co ostatecznie doprowadziło do ich rozstania- rozvodu i zawarcia kolejnego związku małżeńskiego przez P. Z., czemu dowodzą złożone do akt sprawy w postępowaniu drugoinstancyjnym dokumenty, świadczące w sposób oczywisty o braku zasadności argumentacji użytej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które to uchybienie doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych co do motywacji skazanego w składaniu wyjaśnień, które obciążały wyłącznie jego, a w dalszej konsekwencji utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego orzeczenia Sądu odwoławczego oraz orzeczenia Sądu I instancji i uniewinnienie skazanej od obu zarzucanych jej czynów; ewentualnie uchylenie

wyroku Sądu odwoławczego w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Prokurator Rejonowy Kielce – Wschód w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Kasację wnosi się od prawomocnego wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie (art. 519 k.p.k.) i tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 523 § 1 k.p.k.). Z powyższego jednoznacznie wynika zatem, że jeśli brak jest w sprawie uchybień o charakterze bezwzględnych przyczyn odwoławczych, a do takich podstaw w kasacji nie odwoływała się skarżąca, to dla skuteczności tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia konieczne jest wskazanie innych rażących naruszeń prawa, rzutujących na treść wydanego w sprawie wyroku, których ranga jest zbliżona do kategorii bezwzględnych przyczyn odwoławczych. Naruszeniami tymi ma być obciążony wyrok sądu odwoławczego, a nie sądu I instancji, a nadto nie chodzi tylko o formalne podniesienie wskazanego wyżej uchybienia, ale o wykazanie, że w realiach sprawy rzeczywiście zaistniało i mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Skarżąca podniosła wprawdzie zarzuty dotyczące naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., jednak jak wskazuje ich lektura, pod ich pozorem w postępowaniu kasacyjnym miałoby dojść do kolejnej kontroli wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy. Podniesione zarzuty skutkowałyby sprowadzeniem Sądu Najwyższego do roli sądu trzeciej instancji, weryfikującego wskazany wyrok po raz drugi, przez pryzmat tych samych kryteriów, które zostały podniesione w apelacji. Taki sposób redagowania zarzutów kasacyjnych nie może jednakże przynieść oczekiwanego rezultatu, gdyż jak wielokrotnie i jednolicie podnoszono w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Sąd ten nie dokonuje kontroli orzeczenia sądu I instancji, zwłaszcza w aspekcie poczynionych przezeń ustaleń faktycznych. Ta rola została bowiem zastrzeżona dla sądu odwoławczego, który w przedmiotowej

sprawie wywiązał się z niej w sposób prawidłowy, przekonywająco przedstawiając swoje stanowisko w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Sąd apelacyjny sferą kontroli odwoławczej objął wszystkie zgłoszone w apelacji zarzuty, w tym te kwestionujące ustalenie, że zabezpieczone i należące do P. Z. rewolwery [...] kal. [...]mm oraz [...] model [...] kal. [...], stanowiły broń palną w rozumieniu ustawy z 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, na które mieć należy zezwolenie. Znamienne w tym zakresie znaczenie miały niewątpliwe opinie biegłego J. K. z Centralnego Laboratorium Kryminalistycznego Policji w W., w których biegły wykazał, na jakiej podstawie przyjęto, że obydwie oceniane jednostki broni stanowią broń palną, natomiast nie mogły zostać uznane za broń palną alarmową w kal. 6 mm, na której posiadanie zezwolenie nie jest wymagane. Przedłożone do akt sprawy opinie, sporządzone przez biegłych w innych sprawach, nie mogły natomiast stanowić w niniejszej sprawie przekonującego dowodu i odpowiedniej przeciwwagi dla opinii wspomnianego biegłego, głównie dlatego, że dotyczyły analizy zupełnie innego rodzaju broni (s. 14 uzasadnienia wyroku Sądu Rejonowego, część 3.1 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego).

Zdaniem Sądów obu instancji P. Z., a także jej mąż, mieli również świadomość tego, że posiadana przez nich broń, została pozyskana przez nich nielegalnie, bez wymaganego przepisami zezwolenia. Miały przekonywać o tym zwłaszcza ich skrajnie rozbieżne relacje na temat samych okoliczności związanych z zakupem przedmiotowej broni, na co szczególnie zwracał uwagę w swym uzasadnieniu Sąd Rejonowy. Sąd odwoławczy podkreślał natomiast, że skoro broń została nabyta na bazarze, to na obojgu oskarżonych ciążył obowiązek sprawdzenia z jakiego rodzaju bronią mają do czynienia i czy wymagane jest na jej posiadanie zezwolenie. Uzupełniając zauważyć również należy, że miejsce nabycia broni nie może w tym kontekście pozostawać bez znaczenia. Jeśli rzeczywiście oskarżonym chodziłoby o nabycie broni legalnej i bez zezwolenia, to najpewniej w tym celu udaliby się do odpowiedniego sklepu i dokonaliby jej zakupu z gwarancją zarówno jakości, jak i legalności.

Sąd Rejonowy zaprzeczył także, aby o braku pełnej świadomości oskarżonej, co do rodzaju zakupionej broni mogły przekonywać w wystarczającym stopniu zeznania świadków P. N., K. B. czy M. Ś.. Świadcowie ci dysponowali

informacjami na temat miejsca i celu zakupu broni, dlatego tylko w takim zakresie ich depozycje mogły stanowić podstawę ustaleń faktycznych w tej sprawie. Sąd odwoławczy zaakceptował powyższą ocenę, do czego był uprawniony.

Odnosząc się do wywodów skarżącej, która przywiązywała nadmierną wagę do relacji świadków, którzy mieli poświadczyć prawdomówność oskarżonej a zarazem wykazać, iż zakupiona przez nią broń była legalna, przypomnieć jedynie należy, że ocena legalności posiadania przedmiotowej broni z punktu widzenia jej cech należała do biegłego, a końcowo, w uwzględnieniu wszystkich okoliczności ujawnionych na rozprawie do Sądu orzekającego, który stwierdził, iż zabezpieczone w trakcie przeszukania rewolwery stanowią broń o jakiej mowa w art. 7 ust. 1 ustawy o broni palnej amunicji, na którą wymagane jest zezwolenie (art. 11 tejże ustawy). Oskarżona posiadając zatem bez zezwolenia wymienione rewolwery dopuściła się czynu z art. 263 § 2 k.k., niezależnie od tego, co na ten temat uważali jej znajomi. Argumentacja obrońcy przytoczona w kasacji jest więc niczym innym jak tylko polemiką z tymi ustaleniami, co nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Równie bezpodstawna okazała się kolejna grupa zarzutów kasacyjnych, dotycząca przypisanego skazanej czynu z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wbrew twierdzeniom obrońcy, także w tym aspekcie kontrola instancyjna spełniła wymogi rzetelności. Ze sporządzonego uzasadnienia wynika, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenie, że P. Z. miała świadomość i wiedzę na temat zabezpieczonych podczas przeszukania narkotyków pozostawało pod ochroną art. 7 k.p.k. Jej tłumaczenie, że znalezione w torebce substancje zabronione stanowią wyłączną własność jej męża, o ukryciu których nie miała pojęcia, nie zostały zaakceptowane. W postępowaniu nie zostały uznane za wiarygodne także relacje T. Z., który próbował przerzucić całą odpowiedzialność na siebie, chcąc tym samym uwolnić od niej swoją żonę. Do tej okoliczności odniósł się Sąd II instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, co powoduje, że nie sposób zarzucać zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie art. 433 § 2 k.p.k.

Wyjaśnienia oskarżonej, w których zaprzeczała świadomości przechowywania na terenie jej domu narkotyków, twierdząc, iż nie zna nawet miejsca usytuowania pomieszczeń gospodarczych, w których znaleziono narkotyki,

były natomiast sprzeczne z zeznaniami świadka B. M., który klucz do tych pomieszczeń przekazał właśnie P. Z.. Niezależnie od wywodów skarżącej, dowód ten wskazywał, że oskarżona wiedziała i akceptowała, że w domu znajdują się narkotyki.

Powyższej oceny nie zmieniają wskazywane przez skarżącą dowody, które przeprowadził przecież Sąd apelacyjny (część 2.1.1.1) i które stały się częścią podstawy ustaleń faktycznych. Rzeczywiste przyczyny późniejszego rozpadu związku małżeńskiego skazanej z T. Z., nie mogą przecież stanowić dla tych ustaleń odpowiedniej przeciwwagi, tym samym dowodząc niesłuszności skazania oskarżonej.

Podsumowując podkreślić zatem należy, że przeprowadzona kontrola apelacyjna orzeczenia pierwszoinstancyjnego spełniła kryteria z art. 433 § 2 k.p.k. oraz art. 457 § 3 k.p.k. Postępowanie kasacyjne nie jest natomiast miejscem na powielanie zarzutów, zwłaszcza dotyczących obszarów, które podlegały już stosownej weryfikacji apelacyjnej, ani tym bardziej polem do prezentacji własnej oceny poszczególnych dowodów i ferowania równie subiektywnych wniosków dotyczących tej oceny.

Nie znajdując zatem postaw do uwzględnienia kasacji orzeczono jak w pkt I postanowienia, na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k. rozstrzygając o kosztach postępowania kasacyjnego.